

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.247 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-CI. FRÈRE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 1 september 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 21 oktober 2008 wordt dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Motivatie:

beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij voldoende en regelmatige inkomsten heeft uit legale winstgevende activiteiten.

Ontbreken invitatiebrief

Geen bewijs van band met de garant/invitant

Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen

Andere

But du séjour imprecis et doute quant au but réel de la demande car les liens avec le garant sont imprécis; ils ne se sont vus qu'une seule fois et la durée du séjour (60 jours) est excessive alors qu'ils se connaissent très peu et qu'ils se sont rencontrés par l'intermédiaire thai qui vit en Belgique. Elle n'a jamais voyagé.

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd (aanvullen)

Selon le RN du garant, il est indépendant. Il doit donc nous fournir son dernier extrait de rôle.

Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel het volgende aan:

"De beslissing geschiedt in het Nederlands terwijl er passages in de bestreden beslissing opgesteld zijn in het Frans.

Schending van art. 39/16 Vreemdelingenwet - gebruik van de taal in bestuurszaken ;

Schending van de taalwetgeving;

Schending van art. 47 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dd. 18/07/1966

4.1. Conform art. 39/16 Vreemdelingenwet zijn de administratieve overheden verplicht de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken te respecteren.

Art. 39/16 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 39/16

De partijen die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gebruiken voor hun akten en verklaringen de taal welke hun opgelegd is door die wetgeving in hun binnendiensten. "

4.2. Het taalgebruik op de buitenlandse diensten wordt geregeld in art. 47 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dd. 18/07/1966.

Het desbetreffende artikel is als volgt opgesteld :

"Art. 47§1.

Ter behandeling in binnendienst van de in België gelocaliseerde of localiseerbare zaken, zomede voor de verslagen die zij dienaangaande richten aan de centrale diensten, zijn de buitenlandse diensten onderworpen aan dezelfde regeling als die centrale diensten. In de andere gevallen gebruikt de behandelende ambtenaar de taal van de rol waartoe hij behoort.

§2.

De berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het Belgisch publiek, stellen bovenvernoemde diensten in het Nederlands en in het Frans en, zo daartoe aanleiding bestaat, ook in het Duits.

§3.

Met de Belgische particulieren corresponderen zij in de taal waarvan deze zich hebben bediend,

§4.

Zij stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen bestemd voor Belgische onderdanen in de taal waarvan deze het gebruik vragen.

§5.

De buitenlandse diensten worden zo georganiseerd dat aan voorgaande bepalingen kan voldaan worden en dat het Belgisch publiek zonder enige moeite in het Nederlands of in het Frans kan te woord gestaan worden.

De betrekkingen, die voor de gezamenlijke buitenlandse diensten aangewezen zijn, worden op alle trappen van de hiërarchie, in gelijke mate verdeeld over de Nederlandse en Franse taalrollen. De titularissen van die betrekkingen moeten voor een examencommissie, samengesteld door de Vaste Wervingssecretaris, het bewijs leveren dat zij een aan hun functie aangepaste kennis van de tweede taal - het Frans of het Nederlands - bezitten.

Lid 2 wordt trapsgewijze toegepast zodanig dat het volledige uitwerking heeft vijfjaar na 1 september 1963."

4.3. Volgens de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dd. 18/07/1966 en meer in het bijzonder art. 47 § 1 gebruikt de behandelende ambtenaar de rol waartoe hij behoort.

Er kan niet nagegaan worden tot welke taalrol de attaché S.L. behoort die de bestreden beslissing opstelde.

Dit maakt bijgevolg schending uit.

Bovendien, zoals zal blijken uit hetgeen hieronder is beschreven bevat de bestreden beslissing passages in beide landstalen. De akte is quasi volledig in het Nederlands behalve enkele motieven die in het Frans zijn opgesteld.

Er is derhalve steeds een schending van de taalwetgeving voor handen aangezien de bestreden beslissing niet uniek in één landstaal geschiedde.

4.4. De verzoekster legde een verbintenis tot tenlasteneming voor van een Nederlandstalige Belg woonachtig in Z. Bovendien is ook het desbetreffende document zijnde de verbintenis tot tenlastenaming in het Nederlands opgesteld. Het gebruik van het Nederlands is derhalve richtinggevend.

4.5. De aanvraag tot afgifte van een visum werd inderdaad ondersteund door een bijlage 3bis — verbintenis tot tenlastenaming - ondertekend door de Nederlandstalige persoon dhr. B.D.W.

Er kan inderdaad waargenomen worden dat de bestreden beslissing niet consequent in het Nederlands werd opgesteld. De beslissing is overwegend in het Nederlands doch enkele passages van de motivering zijn in het Frans opgesteld, a). De akte van kennisgeving werd volledig in het Nederlands opgesteld. De akte is als volgt in het Nederlands opgesteld :

hoofding van de Ambassade van België met vermelding aders- en contactgegevens ;

titel van het document - zijnde 'akte van kennisgeving' ;

datum van de beslissing - zijnde 24/10/2008 ;

de aanduiding van de verwerende partij - zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken ;

de aanduiding van de ambassade - zijnde in Bangkok ;

persoon aan wie kennisgeving wordt gedaan - zijnde de verzoekster ;

de aanduiding van de beslissing - zijnde de visumweigering ;

de aanduiding van de partij die de beslissing nam - zijnde de Minister van Binnenlandse Zaken ;

vermelding dat in bijlage de akte van kennisgeving kan gevonden worden ;

de vermelding van de beroepsmogelijkheden ;

b). De motivering van de bijlage is evenwel niet uitsluitend opgesteld in het Nederlands. De motivering van de bijlage is als volgt in het Nederlands :

aanduiding bijlage : 'motieven van de beslissing' ;

beslissing in uitvoering van artikel 15 uitvoeringsovereenkomst Schengenakkoorden en artikel 5

Verordening 562/2006/EG ;

geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien de verzoekster niet kan aantonen of zij voldoende en

regelmatige inkomsten heeft;

ontbreken invitatiebrief;

geen bewijs band met de garant;

geen bewijs regelmatige contacten met de garant;

andere ;

(...Franse tekst);

Ten lasteneming ontvankelijk en geweigerd (aanvullen)

(...Franse tekst).

De motivering werd ten onrechte door bijkomend aangevuld in het Frans. Het gaat om de volgende passages:

but du séjour Imprecis et doute quant au hut reel de la demcmde car les Hens avec le garant sont imprecis ; ils ne se sont vus qu 'une seulefois et la duree du séjour (60 jours) eet exoessive alors qu' ils se connaissent tros peu et qu 'ils se sont rencontres per l 'Intermediaire thal qui vil en Belgique. Elle n 'a jamais voyagee,

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd (aanvullen)

Selon le RN du garant, il est independant. Il doit donc nous fournir son dernier extrait de role.

- Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf

4.6. Dat de beroepsprocedure enkel en alleen in het Nederlands geschiedt terwijl de bestreden beslissing aangeduid als 'motieven van de beslissing' evenwel een motivering bevat die niet exclusief in het Nederlands opgesteld is.

Dat er kan waargenomen worden dat buiten enkele motieven in het Nederlands eveneens motieven in het Frans ontwikkeld worden.

Dat de Nederlandstalige afdeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen kennis kan nemen van de gehele akte aangezien de bestreden beslissing een bijkomende in het Frans opgesteld motivering bevat.

Dat de bestreden beslissing door passages te bevatten in het Frans de taalwetgeving schendt.

*Dat de akte van kennisgeving immers in het Nederlands geschiedt terwijl eveneens bijkomende motieven in het Frans geschieden.
Dat de bestreden weigering derhalve manifest nietig is.”*

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het te Bangkok aan het loket van de Belgische ambassade ingevulde typeformulier geen taalkeuze inhoudt. Het behelst een inlichtingenblad dat wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissing. Dat het dossier een verbintenis tot tenlasteneming bevat die in het Nederlands is opgesteld, is evenmin relevant om de taal voor de beslissing te bepalen. Verwerende partij stelt dat het beslissingsformulier eenzijdig is opgesteld in het Frans, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert. De bestreden beslissing kon evenwel zowel in het Nederlands als in het Frans worden gegeven. De bestreden beslissing gaat uit van de federale overheid die eenzijdig oordeelt omtrent een voorliggende situatie zoals die blijkt uit het aanvraagformulier. Verzoekster heeft geen zelf opgestelde aanvraag gericht tot de overheid. Verzoekster kan zich als niet ingezetene van de Belgische staat niet beroepen op de wetgeving omtrent het taalgebruik in bestuurszaken die tot doelstelling heeft de pariteit in taalgebruik op nationaal vlak in evenwicht te houden.

2.3. In de repliekmemoirie voert verzoeker aan dat nog steeds niet wordt weergegeven tot welke taalrol mevrouw L., die de beslissing heeft genomen, behoort, en herhaalt dat in de bestreden beslissing beide landstalen werden gebruikt.

2.4. Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Er bevindt zich een eentalig Frans document “Formulaire de décision Visa court séjour” in het dossier met de motivatie van de bestreden beslissing in het Frans. Daarnaast bevindt zich een document “Systeem Casablanca” met vermelding “19482451.TXT” in het dossier met de motieven deels in het Frans, deels in het Nederlands. Beide documenten dateren van 21 oktober 2008. Vervolgens werd een derde document, met de motieven deels in het Frans, deels in het Nederlands, aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verzoekster voert in het tweede middel ondermeer aan dat artikel 47, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) bepaalt dat de buitenlandse diensten onderworpen zijn aan dezelfde regeling als de centrale diensten en dat in de andere gevallen de behandelende ambtenaar de taal gebruikt van de rol waartoe hij behoort. Verzoekster stelt dat er niet kan worden nagegaan tot welke taalrol de attaché S.L. behoort die de bestreden beslissing opstelde. Bovendien bevat de bestreden beslissing passages in beide landstalen. Er is een schending van de taalwetgeving omdat de bestreden beslissing niet uniek in één landstaal is opgesteld.

Het kan niet betwist worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing getroffen heeft, een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Schoolvoorbeelden van centrale diensten zijn de ministeries als dusdanig (cf. V.C.T., nr. 133 van 26 november 1964, geciteerd in “Taalgebruik in bestuurszaken, auteur(s): T. De Pelsmaeker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot, F. Vandendriessche, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004,p. 39). In casu is artikel 47, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing.

De Dienst Vreemdelingenzaken is echter niet vrij in het gebruik van de taal. Als centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt, is op de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken van toepassing. Dit artikel luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen 'burger' en 'inwoner', hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent "inwoner van een stad" of "lid van een staatsgemeenschap", "iemand die in of binnen een gebied of plaats woont".

De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende:

"(...) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Die regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besuren van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar is moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...)"

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

"(...) Aan de particulieren zal zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in vele gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...)."

Tevens wordt erop gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting op:

"(...) Het ontwerp dat U thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (...)"

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van Openbaar Ambt, A. GILSON, dat:

"(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen volledige voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (...)"

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip "particulieren" de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 [1961-62], nr. 1, blz 7.).

Tevens wordt opgemerkt dat de taalregeling de openbare orde raakt waardoor de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken moeten steeds zo geïnterpreteerd worden zodat het door de wetgever gestelde doel wordt bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren”, in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSÉLIN, *L'emploi des langues en matière administrative; Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)” en “(…) dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (…).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

- 1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
- 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

- 1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
- 2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688). Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. “Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut” – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en “la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

In casu was de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen aan ambtenaar S. L. (...) en heeft zij ook finaal de beslissing genomen. Zoals reeds gesteld, bevat zowel de beslissing als het formulier van betekening motieven in het Frans én in het Nederlands. Doordat de motieven van de bestreden beslissing deels in het Nederlands en deels in het Frans werden gesteld, werpt verzoekster terecht op dat de taalwetgeving die de openbare orde raakt, niet gerespecteerd werd, meer bepaald werd artikel 39, juncto artikel 17 §1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken geschonden (RVV 4 mei 2009, nr. 26.893 en RVV 4 mei 2009, nr. 26.894)

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het tweede middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de overige middelen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing waarbij de visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 oktober 2008.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.